

continuare din pagina 3

În comunitatea lui Hristos intră numai cei vindecați de El, intră numai cei născuți din adevăr.

„Să nu spui, ci du-te de te arată...”

Ca să poți arăta trebuie să te duci. Să pleci din robia întunericii, să te ridici din patul bolii păcatului și așa să te arăți, pentru ca să fii o mărturie vie în fața tu-

turor.

Toți creștinii trebuie să fie trimiși ai lui Hristos în felul leproșului vindecat, în felul orbului vindecat, în felul slăbănogului vindecat, în felul păcătoasei ier-tate (Maria Magdalena), căci numai așa pot dovedi că sunt creștini.

Ema Pop

ZILELE DIN URMĂ

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, [...] iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;” 2 Timotei 3:1,4

Pe zi ce trece vedem tot mai mult cum semnele scrise în Biblie legate de sfârșitul acestei lumi se împlinesc și ne este clar că trăim zilele din urmă.

De data aceasta când am citit acest pasaj, versetul 4 mi-a atras atenția în mod special. Ne este tot mai greu să luptăm cu propria persoană... mai bine zis cu plăcerile noastre, la care, afirmăm că am renunțat când am devenit copiii Domnului. Dar e nevoie de doar o mică ezitare, un simplu gând greșit și diavolul deja profită, doar atât așteaptă el ca să poată acționa și astfel să ne pună la pământ.

De atâtea ori ne simțim atât de tari în credință și avem atâta avânt încât parcă uităm să mai veghem, și iubirea pentru plăcerile noastre devine încet, mai mare decât iubirea pentru Dumnezeu. Când

ajungem să realizăm acest lucru, cel rău încearcă să ne țină tot jos ispitindu-ne cu păcatele din care Dumnezeu ne-a scos. Iubirea de plăceri ne duce la compromis și într-o clipită păcatul e deja făcut dacă nu suntem atenți. Dumnezeu știe cel mai bine care e metoda potrivită de îndreptare pentru fiecare, dar e treaba noastră să ne pocăim, să ne ridicăm, să nu persistăm în starea de păcat și să așteptăm mângâierea Domnului.

Acestea sunt zilele în care trăim, zile în care plăcerea e mai sus decât Dumnezeu pentru mulți oameni, iar ca și copii ai Domnului e greu să faci față plăcerilor de unul singur. Alipește-te de Domnul, și nu-l lăsa pe cel rău să te amăgească. Reamintește-ți mereu cine ești, cine e Dumnezeu și Tatăl tău, pentru ce lupti și care e ținta finală.

Domnul să ne ajute pe fiecare să fim iubitori de El mai mult decât orice.

Roxana Tentis

Anunțuri

Miercuri ora 18.00 Repetiție de cor
Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Vineri ora 17.00 Întâlnire de tineret
Duminică ora 09.30 Grupurile de rugăciune
Duminică orele 10.00 și 17.00 Servicii de închinare
„Eu am încredere în bunătatea Ta, sunt cu inima veselă, din pricina mântuirii Tale:”
(Psalmi 13:5)

Biserica Creștină Baptistă
“BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro;
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Ema Pop
Tehnoredactare: Dan Matei

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

DOMNIA SPINULUI

„Copacii au plecat să ungă un împărat și să-l pună în fruntea lor. Ei au zis măslinului: „Împărătește peste noi!” Dar măslinul le-a răspuns: „Să-mi părăsesc eu undelemnul meu, care îmi aduce laude din partea lui Dumnezeu și a oamenilor, ca să mă duc să domnesc peste copaci?” Și copacii au zis smochinului: „Vino, tu, de împărătește peste noi!” Dar smochinul le-a răspuns: „Să-mi părăsesc eu dulceața mea și rodul meu cel minunat, ca să

DIN CUPRINS:

pag. 3 **Îngrijorarea**

pag. 4 **Zilele din urmă**

mă duc să domnesc peste copaci?” Și copacii au zis viței: „Vino, tu, și domnește peste noi!” Dar vița le-a răspuns: „Să-mi părăsesc eu vinul, care înveșelește pe Dumnezeu și pe oameni, ca să mă duc să domnesc peste copaci?” Atunci toți copacii au zis spinului: „Vino, tu, și împărătește peste noi.” Și spinul a răspuns copacilor: „Dacă, în adevăr, vreți să mă ungeți ca împărat al vostru, veniți și adăpostiți-vă sub umbra mea; altfel, să iasă un foc din spin și să mistuie cedrii Libanului.”“ (Judecători 9:8-15)

Dorința copacilor de a avea un împărat cu care să se poată mândri s-a lovit de refuzul categoric al celor care într-adevăr erau potriviți cu această înaltă chemare.

Astfel că, pe rând, măslinul, smochinul și vița și-au declinat disponibilitatea de a fi așezați în fruntea copacilor.

În schimb, pentru că toți s-au dat la o parte, n-a mai rămas decât spinul, care s-a grăbit să accepte oferta ispititoare de a fi regele copacilor, asta în ciuda absenței tuturor calităților

care-l puteau recomanda pentru această funcție înaltă.

Aceasta este prima fabulă din Biblie, iar conținutul ei surprinde prin relevanță și claritate.

Mesajul transmis de fabulă trece peste vremuri, fiind valabil în orice context asemănător celui inițial.

Ca întotdeauna, oamenii de valoare, cu bun simț și înaltă ținută morală, își văd mai degrabă de problemele și responsabilitățile lor, fără să tânjească neapărat după poziții de autoritate. Aceștia se mulțumesc să facă ceea ce se pricep și obțin satisfacție din rezultatele muncii lor.

Însă, în tot acest timp, ies la lumină de prin cotloanele anonimatului persoane care nu se pricep la nimic, nu au nicio realizare notorie, sunt lipsite de calități și sărace în caracter, dar mânate în schimb de ambiții feroce și dorința de a-i conduce pe ceilalți.

Astfel de oameni, incapabili să exceleze prin propriile capacități, caută să obțină satisfacție hrănindu-și orgoliul hain cu ideea că i-ar putea conduce pe alții.

Vina pentru îndeplinirea unui asemenea scenariu este atât personală, cât și colectivă.

Spinul nu ar fi ajuns niciodată împărat dacă n-ar fi beneficiat de jocuri de culise abil construite, de necinste colectivă, de trădări și conștiințe profund lipsite de recunoștință, aseasonate cu afinitatea fraternă, mai exact susținerea înversunată a spinului cu singura moti-

vație că aparțin aceluiași soi.

Din păcate, de câștigat nu a câștigat nimeni. Ironia cruntă a fost că deși spinul a chemat copacii în jurul lui ca să-i unească și să le ofere umbră, adică protecție, el a pierdut din vedere că nimeni nu se așează la umbra spinului, pentru motivul simplu că nu face umbră.

În schimb, spinul își cunoaște perfect calitățile, de aceea, tot ce a fost în stare să le ofere celor veniți în jurul lui nu a fost decât un foc strașnic, care a mistuit falnicii copaci atât de lesne crezători în domnia spinului.

Așa se face că în loc de protecție și sprijin, copacii s-au ales doar cu focul, adică cu cearta și scandalul. Nu este de mirare că în cel mai scurt timp țara copacilor a ajuns pârjolită și imposibil de locuit, vlăstarele tinere căutând să-și priponească rădăcinile prin alte locuri.

Analogiile sunt multe, iar asemănările cu realitatea prea înspăimântătoare.

Dincolo de acestea, eu mă gândesc la cea mai gravă dintre ele și anume că la două mii de ani după ce Isus Cristos a murit pe cruce pentru răscumpărarea noastră și își oferă domnia peste viețile noastre, cei mai mulți oameni preferă domnia spinului. Insensibili față de lucrurile spirituale, oamenii aleg cu consecvență răul, culegând scandal, nefe-ricire, nesiguranță și deznădejde.

pastor Daniel Chereji

Continuare din pag. 1

„Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în țara noastră să locuiască slava.”

(Psalmi 85:9)

ÎNGRIJORAREA

Nu putem să nu recunoaștem faptul că fiecare dintre noi avem motive de îngrijorare. Dar oare nu cumva acesta este un păcat?

Îngrijorarea distruge mai mult decât alcoolul, ea produce mai multe riduri decât timpul. Absoarbe bucuria și pacea sufletului, vă secătuiește energia.

Eu sunt o persoană care se îngrijorează destul de des. Dar mulțumesc lui Dumnezeu pentru că are rezolvarea: **Matei 6 :25-34**. Domnul spune că noi suntem mai de preț decât păsările cerului și de aceea avem parte de grija Lui; ne iubește, ne-a creat pentru eternitate și se va îngriji de noi.

De cele mai multe ori ne îngrijorăm

Un proverb spune: „*Ochii sunt mai credincioși ca urechile*”. O mie de vorbe nu valorează cât o faptă. Faptele sunt încăpățănate și nu poți să treci ușor peste ele. Se pun de-a curmezișul drumului și te silesc să le recunoști.

Domnul Isus, care cunoștea puterea faptei mai mult ca oricine, a poruncit leprosului vindecă să nu spună nimic cu gura, ci să se ducă și să se arate. E cea mai adevărată și mai puternică mărturie pentru Hristos, când poți să arăți ce ți-a făcut El ție. Învățătura Lui n-o poți reda întocmai, dar lucrarea Lui o poți arăta așa cum a făcut-o EL fără nici o modificare. Și aceasta ne poruncește și nouă

pentru ceva ce nu putem face. De ce?

Îngrijorarea noastră îl necinstește pe Dumnezeu; ca și cum noi am spune: Domnul nu știe problema mea sau nu există soluție pentru mine.

Biblia ne învață că există moduri de a înfrânge îngrijorarea: să ne concentrăm asupra împărăției lui Dumnezeu și asupra vieții neprihănite, să-L slujim pe El. **(vers 33)**

Să trăim prezentul, pentru un scop înalt care să-L cinstească pe Împăratul, cel ce a pregătit o împărăție veșnică pentru cei pe care i-a ales.

Carmen Cirtiu

astăzi: „*Duceți-vă și vă arătați!*”

Ferice de acela care poate arăta ceva! Căci dacă cineva poate să arate ceva atunci și vorbirea lui va avea putere **(Matei 7:29)**, pentru că va avea ce arăta cu fapta. Vorba convinge numai atunci când e unită cu fapta. A fi creștin înseamnă a fi un martor al lui Hristos, nu cu vorba, ci cu viața. Unde-i multă vorbă e adevăr puțin. Adevărul trăiește numai în faptă. Vorbele sunt numai ambalajul adevărului și oricât de frumos ar fi ambalajul, n-are nici o valoare fără conținut.

Cât de urât stă vorba frumoasă pe un fond murdar! Ce respingător este Cuvântul adevărului lui Dumnezeu într-o viață de minciună!

Domnul Isus vindecă lepra păcatului, vindecă orbii păcatului, vindecă întreaga viață de păcat și această vindecare trebuie arătată. Într-o lume a vorbelor, urmașii lui Hristos se deosebesc prin fapte, prin realitatea trăirii.

continuare pagina 4